

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Efficaces demonstrationes veritatis Scripturarum novi Testamenti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Efficaces demonstrationes veritatis Scripturarum novi Testamenti.

ARTICULUS IV.

Sex irrefragabiles probationes veritatis Scripturarum novi Testamenti,

I. Probatio :
Novum Testamentum est veritas figurarum Testamenti antiqui.

II. Probatio :
Est opus Filii DEI & Apostolorum.

I. In primis si Scripturæ veteris Testamenti indubitatae sint, quia continent figuras & umbras veritatum, quas promiserat nobis Deus; illæ novi Testamenti non minoris sunt, eò quòd complectantur veritates ipsas umbris his & figuris significatas, quòdque sigillatim per singula capita verificatum videmus in hoc, quòd aliud prædixerat nobis. Duo hæc Testamenta tam ingentem habeant inter se conjunctionem, ut unum non sit plenum nisi promissis eorum, quæ in altero ipso debent opere compleri; & hoc non sit plenum nisi executione eorum, quæ in primo fuerant promissa: ita ut, cum ambo non sint nisi duo quasi partes eundem componentes librum, antiquitas unius sit antiquitas alterius; & affirmari possit, novum Testamentum, quod dependet ab antiquo velut conclusio à præmissis, esse sicut illud, primam & antiquissimam Scripturam, quæ existat in mundo.

II. Si firmiter credendum est, quòd antiquum Testamentum sit verum, eoquòd magna ex parte exaratum fuerit à Moyse, in-

timò DEI amico, utpote singularissimam habente familiaritatem cum ipso, & totum rescriptum à Prophetis, qui sanctissimi fuerint homines inspirati & illustrati à Deo: quantò firmitus credenda sit veritas Testamenti novi, eoquòd maxima ex parte dictatum & edoctum sit ab ipso proprio ore Filii DEI in carne humana, veluti quatuor Evangelia; reliqua scriptis consignata ab Apostolis, viris sanctissimis, & in schola ipsius optimè informati, ac plenis Spiritu sancto, quem in forma visibili acceperunt? Ipsorum sanctitas evidenter omninò apparebat in vitæ, quam ducebant, innocentia; in innumeris, quæ patrabant, miraculis; & in Martyrio, quòd omnes fere subierunt pro defensione gloriae DEI.

III. Tertiò, si manifestum est, Moysen non potuisse scribere falsum ob innumerabilem multitudinem testium, quos sibi habebat contemporaneos, qui potuissent ipsum arguere falsitatis, præcipue cum scripserit res tam inusitatas, ut nullam invenissent fidem, nisi omnium hominum cognitioni fuissent prorsus ex-

III. Probatio :
Apostoli & Evangelistæ non potuerunt scribere res falsas, cum innumeros habuissent testes, qui ipsos falsi arguissent.

ploratæ : quanto magis verum Apostolos & Evangelistas exarare non potuisse falsum, cum exarare non potuisse falsum, cum exaraverint res adeò stupendas & insolitas, ut nunquam similes fuerint inspectæ oculisque usurpatæ; velut dedisse visum cæco nato, resuscitasse ad vitam quadriduanum Lazarum defunctum, quorum miraculorum oculati fuere testes præcipue habitatores Jerosolymæ; saturasse quinquies millenos homines in deserto quinque panibus tam parvis, ut illos parvus portare & afferre potuerit puer, quod prorsus à nemine potuit ignorari, cum quinquies milleni hujus rei adfuerint spectatores, ipsis suis oculis intuiti prodigium; hæc scripsisse, hæc evulgasse, hæc palam enuntiasse, locò & tempore, quò hæc omnia patrata sunt? quâ ratione id facere fuissent ausi, nisi asseruissent veritates omninò exploratas, compertas & maximè indubitatas? Judæi, qui maximi erant veritatis ab ipsis annuntiatæ adversarii, quique aliud non quærebant nisi oblectari ipsis, nonnè ipsos arguissent, probròque exposuissent velut maximos orbis impostores? Hæc ratio tam fortiter stringit ut nihil effugii patiatur.

IV. Quartò si consideres, quòd Apostoli & Evangelistæ,

qui literis consignarunt Testamentum, existerint viri simplices, nullaque exculti doctrinâ, quòd nulla fuerint usi vel arte vel dolo, quòd non absconderint humiliationes & opprobria Magistri sui; quòdque nihilominus scripserint res adeò sublimes, omnemque captum intellectûs humani superantes, ut sola prima verba sancti Joannis, *in principio erat Verbum*, & sequentia in stuporem rapuerint maxima mundi ingenia, ipsaque coegerint fateri, quòd impossibile sit ita loqui hominem mortalem. Si consideres, ipsos fuisse viros rudes, nullâ rerum spiritualium intelligentiâ imbutos; nihilominus tradidisse dogmata tam divina, tamque sublimis perfectionis, ut omnes confuderint Philosophos, qui eorum, quæ dicebantur ab ipsis, attingere non poterant cognitionem: si aspicias, fuisse ipsos viros pauperes ac infirmos, nullius existimationis, auctoritatis aut potestatis in mundo, nihilominus annuntiasse veritates tam validas solidasque, ut tota Gentilitatis suffulta ab Imperatoribus potentia duodecim cesserit viris inopibus, sequè edoctæ ab ipsis submiserit legi; hæc omnia optimè arguunt, cunctipotentem fuisse veritatem, quam suo depromebant ex ore, eoquòd hæc ipsâ dissipare potuerint mendacia innumera, & do-

IV. Probatio: Scriptores novi Testamenti erant viri simplices & absque fraude.

V. Pur. Te. cor. cor. me. fari.

dominantes ubivis in mundo errores. Totius mundi conversio miraculorum est maximum, quod exigi possit in veritatis confirmationem.

V. Probatio
Puritas novi
Testamenti
conservatur
contra innu-
meros adver-
sarios,

V. Quintò longè melius affirmare possum de Testamento novo, quàm tu affirmaveris de antiquo; quòd liber hic divinus videatur quasi omnipotens, qui universo jura det mundo, quique suam semper conservaverit puritatem & integritatem innumeris oppugnatam & obsessam hostibus, mundo, inferno, hæresibus, cunctis passionibus ac inordinatis animi affectibus, cunctisque vitiis.

Siquidem nonnè ipse est, qui publicè arguat omnes errores sæculi, omnes depravatas inclinationes, omnia peccata hominum? Ipse loquitur magnis ac parvis; ipse Monarchas æquè reprehendit ac subditos, & verbis ex hoc libro depromptis majori licèt auctoritate loqui ad ipsos, quàm ipsi ad suos loquuntur subditos; ipse non solum magna objurgat vitia, sed noxas etiam minimas; ipse non tantum statuit leges, quoad externa, quod spectat ad jurisdictionem justitiæ humanæ, sed pertingit usque ad interiora & intima cordis arcana, quod est nonnisi DEI solius. Et cum tantum sibi vendicet jus in cunctos homines, ut prohibeat id illis, cujus maximo tenentur

desiderio, quoque suis rapiuntur inclinationibus; insuper æterna minuetur supplicia sibi reventibus obtemperare: nullus tamen unquam fuit hominum, quamvis potentissimus qui arrogaverit sibi potestatem imponendi ipsi silentium. Quid sibi hoc vult, nisi quòd complectatur veritatem & auctoritatem DEI ipsius.

Nonnè ex altera parte videre fuit innumeras hæreses cunctis sæculis ab inferno excitatas, quæ vel immutare contendebant veritatem Scripturæ in hoc libro contentæ, vel illam in perversum detorquere sensum, ad stabiliendum errores suos super ruinam veritatis? Et videre, quòd reluctantibus in vanum hisce omnibus, suam conservaverit integritatem tam puram, tamque inviolatam, ut ne quidem unicum verbum, nec verbi syllaba fuerit immutata, sed nec unicus veritatis inversus apex? Quid sibi volunt hæc omnia, nisi quòd necessariò esse debeat hæc veritas divina & æterna, quæ ita triumphet de mendacio, à quo nunquam non cunctis sæculis fuerat sævissimè oppugnata?

VI. Sed tandem ut finem imponam sextâ quâdam ratione: Si maxima nobis sit certitudo de veritate Scripturarum veteris Testamenti, quâ ratione minimum oriri nobis possit dubium

VI. Probatio:
Testamentum
novum habet
veritates cl-
ras, pro eo,
quòd verus
non habeat
nisi figuras
circa obscuras.

circa illas, quas complectitur novum Testamentum? Illæ Testamenti veteris sunt involutæ figuris, quibus non parum est obscuritatis; hæ Testamenti novi sunt claræ omnino, nec sunt nisi historia simplex & candida absque affectatione, absque exaggeratione, absque eo, quod minimum invehantur in maximos Jesu Christi inimicos, quorum acta & facta fideliter describunt absque ullo fuce, sine ambagibus ullis. Testamentum vetus non complectitur nisi ænigmata, quorum explanatio plurimum habet difficultatis; novum horum quasi nullum proponit, vel si proponit quoddam, mox illius claram & luculentam affert intelligentiam. Testamentum novum bene haberi ac censi posset pro veteri: bene enim DEUS nobis dare posset Messiam, quin antea promississet ipsum; sed Testamentum vetus non posset accipi pro novo; nam omnes, quas complectitur, promissiones forent inutiles absque actuali adventu Messia. Verum tamen est, quod unum non sit inutile alteri, cum se mutuo conservent, unumque alteri fidele reddat testimonium de veritate ipsius. Antiquum Testamentum dicit: Omnes promissiones, quas

dedit, sunt veræ; nam earum vos videtis executionem in novo. Et hoc dicit: Omnes veritates, quas afferro & offero, sunt verissimæ ac omnino indubitata; siquidem vos videtis, omnia illa, quæ concernunt Messiam, eâ prorsus ratione accidisse, quæ fuerunt prænuntiata & promissa in Testamento veteri. Sic ambo sibi invicem porrigunt manus, & concordant ad confirmandam unam eandemque veritatem; ita, ut amplius dubitari non possit de veritate utriusque, cum amborum eadem prorsus sit ratio.

Verum circa quod ita disceptatis, dicit nobis desuper viator, cum tantam habeatis certitudinem circa veritates Scripturarum veterarum, illæque tam bene concordent. Haud parum admiror, tam concordēs vos esse, & tamen utrumque non profiteri eandem Religionem. Respondetur ipsi: Non nisi id oritur ex eo, quod se invicem non intelligant; veritas enim est in veteri Testamento, & eadem veritas est in novo. Jam veritas non disjungit, sed potius conjungit animos; sed hoc est, quod non intelligatur. Monstrabo vobis hæc, quomodo conveniant, si res bene accipiatur.

ARGU.